T.C.

GAZİOSMANPAŞA ÜNİVERSİTESİ

FEN EDEBİYAT FAKÜLTESİ

SİVAS İLİ ALTINYAYLA İLÇESİ SERİNYAYLA KÖYÜ TARİHİ ve KÜLTÜREL ÖZELLİKLERİ

Hazırlayan

Burak SÜNGÜ

Tarih Bölümü

Lisans Tezi

Danışman

Yrd.Doç.Dr.Mehmet MERCAN

TOKAT – 2009

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ

Toplumların varlığı, zenginliği sahip oldukları kültürel değerler ile ölçülür. Asırlar boyu birikimler sonucu ortaya çıkan kültürel değerleri korumanın ona sahip çıkmanın en etkili yollarından biri de bu değerleri yazıya geçirerek kalıcılığını sağlamak ve böylece gelecek nesillere aktarmaktır. Ülkemiz köyleri, kasabaları, şehirleri ile birbiri ile özdeş aynı zamanda çeşitlilik arz eden kültürel değerlerin var olduğu-tarihi mirası da düşünürsek- eşi bulunmaz bir ülkedir.

İç Anadolu Bölgesinde Sivas iline bağlı Serinyayla köyü, tarihi geçmişi ve kültürel zenginlikleri ile dikkatleri üzerine toplayan bir köy yerleşmelerimizden birdir. Yeşil, düz, verimli ovalara, tarım alanlarına sahip olmasa da köklü tarihi geçmişi ile burada yaşayan insanların bu köyün her karış toprağına işlenmiş alın teri, emeği, umutları, sevgileri yaşamaktadır. Onurlu, çalışkan insanların alın teri ile yarattıkları yaşam tarzı, hayat anlayışı, koca bir dünya'ya bakış açısı yaşamaktadır bu topraklarda.

Geçmişle bağlarımızı koparmamak, geçmişin izlerinin silinip kaybolmasını engellemek; geçmişe bakarak ders almak, geleceğimize yol göstermek, ışık tutmak ve geçmişin güzelliklerine yenilerini eklemek adına yapmış olduğum bu araştırmanın bütün okuyuculara yararlı olacağını umuyorum.

Bizleri böyle bir araştırma yapmaya sevk eden ve yardımlarını hiçbir zaman esirgemeyen program başkanımız Sayın Yrd.Doç.Dr.Mehmet Mercan'a ve beni yalnız bırakmayan arkadaşlarıma teşekkür eder ve saygılarımı sunarım.Yine bu araştırmada bana yardımcı olan bütün Serinyayla köylülerine, karşı teşekkürü borç bilir ve onlara sonsuz sevgi ve saygılarımı sunarım.

Burak SÜNGÜ

1.ADI

Köyün önceki adı Beydiğin olup daha sonra Serinyayla olarak değiştirilmiştir. İsim değişikliğinin sebebini dönemin muhtarı Ethem YANGIN şöyle anlatıyor. “ Alevi bir köy olduğumuz için çevredeki Sünni köyler bize o zaman hep bir ön yargıyla bakıyorlardı. Örneğin o zaman imkânlar şimdiki kadar iyi değildi Sivas’tan geleceğimiz vakit bir arabaya binsek nerelisiniz dediklerinde Beydiğinliyiz deyince sanki mimlenmiş bir suçlu gibi bakıyorlardı sırf Alevi olduğumuz için. Bir diğer şey ise resmi makamlarda anlaşılması zor bir isimdi memura Beydiğin deyince evraklara kesin yanlış yazıyordu sonra düzeltmeye uğraşıyorduk.” Serinyayla ise köyün serin ve yüksekte oluşu nedeniyle yeni isim olarak verilmiş olabilir.

2.COĞRAFİ YAPI

2.1.Konum

Serinyayla köyü Sivas il merkezinin konumuna göre güney batı yönünde bulunmaktadır.

Serinyayla’nın doğusunda Gazimağara köyü ve Deliilyas belediyesi, batısında Karalar, Çongar, güney ve hanlı köyleri, güneyinde Yassıpınar ve Altınyayla ilçesi yer almaktadır.

2.2.Yeryüzü Şekilleri, Akarsular ve Göller.

Serinyayla köyü yerleşim bakımından boz dede dağı ve kuşaklı tepenin eteklerine ve bu dağlar arasındaki çukur alanlara yerleşmiştir. Yine arazi dağlık ve engebelidir. 2008 yılı tapu kadastro verilerine göre tarım da kullanılan toprakları 2600 dönümdür. Köyün rakımı ise 1590’dır. Köyde hiç akarsu bulunmamaktadır bu da sebze ve meyve üreticiliğinin gelişmemesinin başlıca nedenidir. Köyde baraj ve gölde bulunmamaktadır.

2.3.Bitki Örtüsü

Karasal iklimin hakim olduğu bölgenin bitki örtüsü bozkırdır. Ormanlık alan hiç yoktur. Arazi tamamen çıplaktır. Köyde kavak, söğüt ve çeşitli meyve ağaçları yetişmektedir. Araziye hâkim olan bitki çeşitleri ise şunlardır; keven, deve dikeni, yalanğı, diken çeşitleri, yabani yoncalar(kaba yonca), kekik, madımak, yemlik, sütleğen, efelik, kuzukulağı(kuzuğlak), ebem kömeci, ısırgan otu, ışgın, kangal, suvanak, kumacık ve mayasır otudur. Bu bitkiler arasında ışgın ve kangal yenilmektedir. Ayrıca kangal hayvanlara yem olarak da verilmektedir. Bunun yanı sıra keven yakacak olarak, 20-30 yıl öncesine kadarda hayvanlara yem olarak da verilmiştir. Erozyonu önlemede çok faydalı bir bitkidir.

Serinyayla köyünün dağlarında rengarenk ve eşsiz güzellikte birçok çiçek çeşidi bulunmaktadır. Bazıları şunlardır; lale, çiğdem, sümbül, navruz, karçiçeği(kardelen), sarıçiçek, çayır çiçeği, çorba çiçeği, koyungözü(papatya) ve gelincik.

Işgın. Karçiçeği.

Çeşitli bitkiler ve çiçekler.

Taş armudu(çördük)

2.4.Yaban Hayatı

Bölge ormanlık olmamasına karşın bir çok yaban hayvanını barındırmaktadır. Bunlar: kuşlardan; şahin, kartal(hel), atmaca, karga, kırlangıç, serçe, sığırcık, sülün, körkuş (üveyik), bıldırcın, keklik, çil keklik, angurt, ördek, leylek, akbaba, ağaçkakan, yarasa ve yabani güvercinler.

Sürüngenlerden; yılanlar, salyangoz ve kertenkeleler.

Diğer hayvanlar; kurt, domuz, tavşan, tilki, sansar, gelincik, gelangi, köstebek, kaplumbağa, porsuk, fare, kurbağadır.

Domuz sayısı son yıllarda artış göstermiştir. Tarım alanlarına önemli ölçüde zarar vermektedir. Kurt sayısının fazla olması ise çobanları ve sürülerini etkilemektedir.

2.5.İklim

İç Anadolu iklim özellikleri yaşanmaktadır. Karasal iklim hakimdir. Yazlar çok sıcak ve kurak geçer. Gece ile gündüz arasındaki sıcaklık farkı belirgin olarak hissedilir. Kış oldukça uzun sürmektedir. Hava sıcaklığı kışın sıfırın altına düşmektedir.

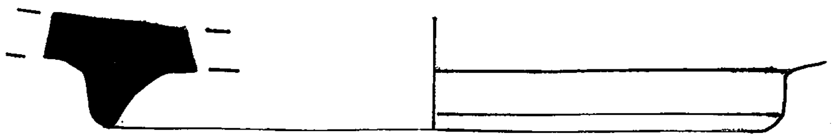

Karlı kış günlerinden bir kare.

3.TARİHİ

Bu güne kadar köyümüzle ilgili herhangi bir çalışma yapılmamıştır. Araştırmalarım sonucunda köyümüzün tarihiyle ilgili bir takım bilgiler topladım. Bu bilgiler ışığında köyümüzle ilgili şunları söyleyebiliriz; öncelikle ilk çağlara ait buluntuların olduğunu bilmekteyiz. Köyün kuzeydoğusunda bulunan köy halkının "kuşaklı" diye adlandırdığı tepe de Türkiye yüzey araştırmaları projesi dâhilinde yapılan araştırmalar sonucu prof. Dr. A.tuba ökse ve kazı ekibi burada ilk tunç çağı, demir çağı ve roma dönemi çanak çömleklerine rastlanıldığını aktarmaktadır.[1] Bunun dışında Zafer KORMAZ 'dan da şunları öğreniyoruz.[2]

Katalog no: 141	
Levha no: 12	
Buluntu yeri:	Altınyayla İlçesi, Büyükserin Yayla (Beydiğin) Köyü, Kuşaklı Tepe
Seramik türü:	DSA tip 26, ithal seramik, seramik hamur kodu S9
Kap Tipi:	Tabak (Hayes tip 4)
Hamur:	Kil bileşimi-ince işlenmiş hamurlu
	Renk- açık kahverenkte
Yüzey:	İnce astarlı
	Renk-Kırmızımsı kahverenkte
Teknik:	Çark yapımı
Pişme:	Sert
Dönemi:	Bkz. Katalog no 4
Benzerleri:	Bkz. Katalog no 4

Tip 26
Katalog no 141
Ölçek 1/1

1 http://www.tayproject.org/TAYages.fm$Retrieve?CagNo=2043&html=ages_detail_t.html&layout=web

2 Zafer KORKMAZ, Sivas İli Helenistik-Roma Seramiği Işığı Altında Yerleşim Şeması s. 206. Ankara 2003.

Daha sonraki dönemlere gelindiğinde ise pek bir bilgi bulunmamaktadır. Bunun sebepleri arasında kaynakların ve yapılmış çalışmaların azlığıdır. Ancak köydeki yaşlılarla yaptığımız sözlü tarih neticesinde şu bilgilere ulaşmaktayız. Köyün görmüş geçirmiş bir zatı olan Hüseyin Kutlu köyün tarihi hakkında ne bildiğini sorduğumuzda şunları söylemiştir; "bende çok bir şey bilmiyorum ama Begdili den geldiklerini sürekli duyardım ama hangi tarihte geldiklerini bilmem" demişti. Bu köy beş yüz yıllık var mıdır diye sorulduğunda da "elbette vardır" cevabını verdi.[3] Bilgilerine başvurduğumuz bir diğer değerli zat ise Hüseyin Özkan'dır o ise sorularıma şu cevabı vermiştir "Begdili den gelmişlerdir. Ama Begdili kaç yerde varmış Divriği'nin Begdili mi Hafik'in mi bilmiyorum. Ama katillik etmişler üç kardeşlermiş kaçıp buraya gelmişler, burayı da kale tutmuşlar kendilerine" dedi. Burası kaç yüz yıllık geçmişe sahip diye sorduğumuzda "tam olarak bilmiyorum ama bu çevrede Gümüşdüğdün köyü ile burasından önce kurulan köy olmamış, köyümüz beş yüz altı yüz yıllık vardır." Şeklinde cevap vermişti.[4] Bunların dışında ise Hamza AKSÜT yazmış olduğu kitabında şunu söylemektedir. "16.yy kayıtlarında yer alan, iki Begdili köyünden biri olan günümüz Sivas- Şarkışla-beğdiğin köyü halkı alevidir."[5]

Yukarıda verilen bilgilerde Begdili karşımıza çıkmaktadır. Biraz da Begdili hakkında bilgi vermek konuya daha kalıcı çözümler getirecektir. Begdili bir oğuz boyudur. Oğuzların boz ok kolunun bir boyudur. Begdililer Kuzey-Suriye'deki Türkmenlerin Boz-Ok kolunu meydana getiren bir boydur ve XVI. Yüzyılda yazılan inşa kitaplarında bu boyun ismine de rastlanmıştır. Begdili boyu Kanuni devrinde Halep Türkmenlerinin arasında bulunan en büyük boyu teşkil etmektedir.[6] Yeni –il'deki Begdili boyları ve obaları yazı burada geçirmekte ve kış geldiğinde ise kışlamak için Halep bölgesine inmekteydiler. Konargöçer bir yaşam tarzında yaşan bu boylar Osmanlı devletinin iskân politikası neticesinde yerleşik hayata geçmişlerdir.

Köyümüzün beğdili'nden geldiğini gösteren bir diğer etken ise köyümüzün eski ismidir. Köyün eski ismi Beydiğin'dir ve Beydiğin Begdili ile özdeşleşmiştir. Bugün doğudan batıya Beydiğin ismine sıkça rastlarsınız ve bu köylerin hepside kendini Begdili'ne bağlı görür.

4.SOSYO-EKONOMİK YAPI

---

[3] Hüseyin Kutlu 99 yaşında 4 çocuk babası, okur yazar
[4] Hüseyin Özkan 74 yaşında 4 çocuk babası, okur yazar
[5]Hamza AKSÜT, *Anadolu Aleviliğinin Sosyal ve Coğrafi Kökenleri*, s. 23-24-25.
[6] Faruk Sümer, *Oğuzlar(Türkmenler)tarihleri-boy teşkilatı-destanları*, İstanbul 1980, s.297

4.1.Nüfus

Köyümüzün bazı yıllara göre nüfus dağılımı

Yıllara göre köy nüfus verileri	
2007	214
2000	269
1997	369

4.2.Göç

Köy halkının büyük çoğunluğu Adana ve Mersin'e bir bölümü de Ankara'ya göç etmiş ve burada yaşamaya başlamıştır. Çeşitli sosyo-ekonomik nedenlerden ötürü köy göç vermiş ve bunun önüne geçememiştir.

4.3.Eğitim ve Öğretim

1960'lı yıllarda Serinyayla (beydiğin) ilkokulu açılmıştır. Köyde eğitim ilhan YANAR döneminde zirveye ulaşmıştır. Bu gün köyümüzün memur, öğretmen, mühendis vs. gibi mevki ve makam sahibi insanları onun çalışmalarıyla ve gayretleriyle bu mevki ve makamlara gelmiştir.

Son yıllarda köyde üniversite kazanan kişi sayısı azalmaktadır. Genel anlamda bir değerlendirme yapacak olursa köy halkı eğitim ve öğretime büyük önem vermiştir. Üniversite ve yüksek okul vs. bitirenlerin sayısı oldukça fazladır. Bunlardan öğrendiklerimizi sıralamaya çalıştık. Ama ismini yazamadığımız daha bir çok kişi bulunmakta buradan da onların kusurumuza bakmamalarını temenni ediyoruz. İşte tespit edebildiklerimiz;

Üniversite ve Yüksek Okul Mezunları:

Ahmet KOÇYİĞİT-

Bayram ÇEVİK-Ziraat/ Süleyman Demirel Üniversitesi öğretim üyesi.

Betül SÜNGÜ-Tekstil.

Buket YANGIN-Biyoloji bölümü.

Burçin YANGIN-Tapu kadastro.

Bülent YANIK-Biyoloji bölümü

Ceyhun POLAT-Kamu yönetimi

Çiğdem UZEL-Muhasebe öğretmenliği

Durmuş BİRCAN-Sınıf öğretmeni

Dursun SÜNGÜ-Biyoloji öğretmeni.

Ebru SÜNGÜ-Tapu kadastro.

Erdoğan YANIK-Sınıf öğretmeni

Fadime YANGIN-Hemşire.

Gül BAL-Zihinsel engelliler öğretmeni.

Gül SÜNGÜ-Tekstil.

Hacı BAL-

Hakan BAL-COĞRAFYA BÖL.

Hamza GÜDEMEK-Ziraat mühendisi

Hasan ATALAY-

Hasan KESKİN-Sınıf öğretmeni

Hasan YANIK-Sınıf öğretmeni

Hüseyin YANIK-Sınıf öğretmeni

Hüseyin YURDAKUL-Edebiyat bölümü

İhsan DOĞAN-Sınıf öğretmeni

İnan KESKİN-Jeoloji müh/cumhuriyet üni. Araştırma görevlisi.

İsmail ÖZER-Kimya böl.

Kaya KOÇYİĞİT-

Kuddusi ÇEVİK-Sınıf öğretmeni

Memduh ATALAY-

Muharrem SÜNGÜ-Kimya bölümü.

Mustafa ÇEVİK ve kızları var öğren.

Muzaffer ÖZER-Sınıf öğretmeni

Muzaffer SÜNGÜ-Jeodezi ve fotogrametri mühendisi.

Müslüm YANGIN-Sınıf öğretmeni

Orhan ÖZTOPRAK-Sınıf öğretmeni.

Savaş KARAKUŞ-Doktor

Selçuk BAL-Sosyal bilgiler öğretmeni

Sema SÜNGÜ- Anaokulu öğretmeni.

Semiha YANGIN-Hemşire.

Sezer YANIK-Yerel yönetimler

Sinan YANIK-Sınıf öğretmeni.

Tuncay SÜNGÜ-Sınıf öğretmeni.

Turgut YURDAKUL- Sınıf öğretmeni.

Ümmühan SÜNGÜ-İngilizce öğretmeni.

Yener KESKİN-Süt ve süt ürünleri böl.

Yeşim SÜNGÜ-Pazarlama.

Yusuf YANGIN-Coğrafya bölümü

Asker, Polis ve Memurlarımız:

Ali SÜNGÜ-Polis memuru(emekli)

Ali YANGIN-Uzman çavuş

Ayhan GÜDEMEK-Polis memuru

Fadime YANIK-Astsubay

Halil TAŞTAN-Uzman çavuş

Haydar YANIK-Memur

İsmet SÜNGÜ-Mutemet(emekli)

Metin ATALAY-Polis memuru

Mevlüt ÇEVİK-Polis memuru

Muharrem YURDAKUL-Uzman çavuş

Süleyman GÜRLEVİK-Uzman çavuş

Mayıs 2009 İtibariyle Yüksek Okul ve Fakültede Okuyanlar:

Alev POLAT-İngilizce böl.

Burak SÜNGÜ-Tarih bölümü

Emel POLAT-Tapu Kadastro

Güllü POLAT-İktisat

Hüseyin ŞİMŞEK-Resim öğretmenliği

İnan YANIK-Bilgi belge yönetimi

Kemal BAL-Sosyoloji böl

Mesut ÖZTÜRK-Muhasebe

Necla YANIK-Ebelik

Nevin SÜNGÜ-İşletme

Ozan SÜNGÜ-Sınıf öğretmenliği

Sultan DOĞAN-Seracılık

5.SERİNYAYLA MUHTARLIĞI

Muhtarlarımız

2009-2015 – Aslan ATALAY

2004-2009 - Hüseyin YANIK

1999-2004 - Hüseyin YANIK

1994-1999 - Etem YANGIN

1989-1994 - Etem YANGIN

1984-1989 - Etem YANGIN

1979-1984 - Duran ÖZER

6.KAMU MALLARI

Köyümüzün kamu malları çok olmasa da eskiden kalma bir adet seten ve birkaç çeşmedir. Ne yazık ki köyümüzde geçmişten kalan han, hamam gibi eserler bulunmamaktadır.

Yukarı pınar.

Aşağı mahallede ki Seten.

7.TARIM ve HAYVANCILIK

7.1.Tarım

Köyün geçim kaynakları arasında birinci sırada tarım gelmektedir. Arazinin engebeli olmasına karşın ekilebilir arazi oldukça fazladır. Serinyayla’da da makineli tarım yapılmaktadır. Arazinin büyük bir kısmı makineli tarıma elverişlidir. Ama bazı sebeplerden dolayı insan gücüne de ihtiyaç duyulmaktadır. Şu anda köyde kağnı veya at arabası kullanılmamaktadır. Köyde sulanabilen arazi çok azdır bu yüzden sulu tarım yapılmamaktadır. Bu alanda da bu güne kadar hiç bir çalışma yapılmamıştır.

Başlıca tarım ürünleri arpa, buğday, çavdar ve yulaftır. Bunların yanında azda olsa yonca ve görünge’dir. Bu ürünlerin içerisinde en çok verim arpada sağlanmaktadır.

Sulanabilir arazi olmadığından sebze ve meyve üreticiliği yoktur. Fakat bazı köylüler kendi imkanları doğrultusunda küçük çapta sebze ve meyve üretmektedir.(ör: kemal şahin) Bunun dışında doğada alıç, kuşburnu, karamık ve dendene, taş armutu veya çördük yetişmektedir.

7.2.Hayvancılık

Tarımdan sonra hayvancılık önemli bir geçim kaynağını oluşturmaktadır. Hayvancılık öteden beri süregelmiştir küçükbaş ve büyükbaş hayvanlar hayvancılığın temelini oluşturmaktadır. Büyükbaş hayvancılıkta son yıllarda yerli ırk terk edilmiş daha fazla getirisi olan ırklar seçilmiştir. Küçükbaş hayvancılıkta kangal cinsi koyundan hiç vazgeçilmemiştir. Bunların dışında kümes hayvanları da bulunmaktadır. Arıcılık ve balıkçılık yapılmamaktadır. Özellikle son yıllarda küçükbaş hayvan besiciliği artmıştır.

Hali hazırda hayvancılıktan ve özelliklede küçükbaş hayvancılıktan bahsetmişken s.s. Serinyayla kalkınma kooperatifine değinmek yerinde olacaktır. Kooperatif 50 üyesine 25 adet koyun almış ve 2005 yılında köyde küçükbaş hayvancılığı yeniden canlandırmıştı. Kooperatifin kurucusu ve ilk başkanı olan Memiş BAL bu konuda köy halkına oldukça yaralı olmuştu. Fakat 2009 yılına gelindiğinde üyelerden birçoğu hayvancılığın önemini yitirmesi nedeniyle olumsuz etkilenmiş aldıkları koyunların borcunu ödeyemez duruma gelmiş hatta ellerindeki koyunları da değerlendirememişlerdir.

8.TİCARET

Serinyayla köyü ticaret denildiğinde iki şey akla gelir tarım ve hayvancılık. Bunlarda son zamanlarda önemini yitirmeye başlamıştır. Özellikle de hayvancılıkta bu kötü gidişatı görmekteyiz. Her ne kadar son yıllarda bu sektörü canlandırma çalışmaları yapıldıysa da pek başarılı olamamıştır. Pek çok kimse kendi ihtiyacını karşılamak masadıyla hayvancılık yapmaktadır ve bununda herhangi bir ticari geliri yoktur.

Tarım sektörü hayvancılığa göre daha iyi durumdadır. Nitekim son yıllarda mazot ve gübre fiyatlarındaki artış bu sektörü etkilese de arpa ve buğday satışları tarıma dayalı ticaretin devamlılığını sağlamaktadır.

Dışarıya satılan ürünler canlı hayvan, arpa ve buğdaydır. Dışarıdan ise bir çok ihtiyaç karşılanmaktadır.

9.ULAŞIM

Köyümüz Sivas'a 88, ilçemiz olan Altınyayla'ya 9, eski ilçemiz Şarkışla'ya ise 42 km dir. Köye ulaşmak için şu güzergahlar kullanılmaktadır:

I. Sivas'tan; Hanlı köyü, Güney köyü, Çongar köyü ve Serinyayla.
II. Sivas'tan; Ulaş, Kurtlukaya köyü, Boğazdere köyü, Gazimağara köyü, Deliilyas belediyesi, Yassıpınar köyü ve Serinyayla.
III. Şarkışla'dan; Hanlı köyü, Güney Köyü, Çongar köyü ve Serinyayla.
IV. Şarkışla'dan; Arap dede (radar), Kale belediyesi, Doğupınar(şahlı) köyü, Yassıpınar köyü ve Serinyayla.
V. Şarkışla'dan; Arap dede (radar), Kale belediyesi, Doğupınar(şahlı), Altınyayla ilçesi, Yassıpınar köyü ve Serinyayla.

Köyde ulaşım küçük minibüslerle yapılmaktadır. Köyde şu anda iki tane köy arabası bulunmaktadır.

Şarkışla'ya genellikle Cumartesi ve Pazartesi günleri kesin olarak arabalar çalışmaktadır. Altınyayla'ya ise her Çarşamba günü kesinlikle köy arabaları çalışır. Eğer Sivas'a gitmek isterseniz o zaman Doğupınar(şahlı) köyünün arabasını beklemekten başka çareniz yoktur. Eğer bir yere gidecekseniz erkenden kalkmalısınız ki köy arabasını kaçırmayın. Genellikle saat 7:00 araçlar yola çıkmaktadır ve dönüş saatleri ise hiç belli olmaz.

10.KÖYÜMÜZÜN ALT YAPI BİLGİLERİ

Köyümüzde ilkokul ve sağlık ocağı bulunmaktadır. Ancak ilkokul faaliyetteyken sağlık ocağı kullanılmamaktadır. Bunun yanı sıra köyün hem su şebekesi hem de kanalizasyon şebekesi vardır. PTT şubesi yoktur ancak PTT acentesi vardır. Elektrik ve sabit telefon hattı mevcuttur. İnternet hattı yoktur.

11.BAZI ESNAFLAR

Toplu Taşıma Yapanlar

Köyde ilk toplu taşımayı Mustafa BAL başlatmış ve daha sonra sırasıyla İbrahim DOĞAN, Ethem YANGIN, Bektaş POLAT, Halil ÖZER, Kemal SÜNGÜ, Hasan DOĞAN ve Aslan ATALAY devam ettirmiştir. 2009 itibariyle halen Kemal SÜNGÜ ve Aslan ATALAY toplu taşıma işini devam ettirmektedirler.

Nakliyeciler

Kamyonla nakliye yakın tarihe kadar köyde kamyon olmaması nedeniyle bu ihtiyaç dışarıdan karşılanmaktaydı. Köy kooperatifi 2005 yılında üyelerine ve köy halkına hizmet için kamyon almış ve köyün bu sıkıntısını çözmüştür. Şu anda bu işi Memiş BAL, Duran YANGIN, Bayram SAYGIN ve Ercüment YILMAZ yapmaktadır.

Taksiciler

Bu işi şu anda Muharrem ESEN yapmaktadır.

Bakkallar

Bakkallıkta ilk olanlar İbrahim taştan, İsmail süngü ve saygın ailesidir. Köyümüzde son zamanlarda bu işle uğraşanlar ise; Çavuş (memiş) Bal, Bayram Saygın ve Mehmet Koç'tur.

Önceleri kahvehane işletenler ise; İbrahim Kılıç ve Duran Polat'tır. Şu anda bu işi Çavuş Bal ve Ümmet Öztürk yapmaktadır.

12.SERİNYAYLA KÖYÜNÜN BAZI SIKINTILARI

Köyümüzün en önemli sorunu su kaynaklarının yetersizliği ve su sıkıntısı çekmesidir. Köy halkı bu durumdan oldukça rahatsızlık duymakta ve mağdur olmaktadır. Köyümüzün su kaynakları davullu, sarı pınar ve Sarıkaya mevkilerindeki kaynaklardır. Buradan çekilen su hattı sayesinde köyün su deposunda ulaşmakta ve evlere dağılmaktadır. Ancak son beş yılık dönemde su kaynakları kurumaya ve yetersiz gelmeye başlamıştır. Bunların yanı sıra köyün su şebekesinde de bazı problemler vardır. Örneğin köyün yukarı kısımlarına yaz aylarında köy nüfusunun kalabalıklaştığı dönemlerde su çıkmamaktadır.

Muhtar Hüseyin YANIK'IN ilk muhtarlık döneminde köy içinde uygun bir yerde sondaj çalışması yapılmış, buradan su deposuna boru hattı da döşenmiştir. Fakat bu proje bazı sebeplerden dolayı uygulamaya konulamadı. Bunların yanı sıra birde şebeke suyu ile bostan ve bahçe sulayan köylülerimizin de bulunması su sıkıntısını hat safhaya ulaştırmıştır.

Patlayan su şebekesinden bir kesit.

Köyümüzün bir diğer sorunu da köyün başına 25-30 yıl önce bela olan taş ocağıdır. Özellikle son on yıldır taş ocağının verdiği zararlar artmıştır. Köyümüze hiçbir katkı sağlamamış kurulduğu günden bu güne kadar sadece mevcut muhtarlıklara yarar sağlamış olan taş ocağı köyümüze şu zararları vermektedir;

- Köyümüzün yolları sürekli ağır tonajlı kamyonlardan dolayı bozulmaktadır.

- Daha önceleri kamyonların köy içinden geçmesi oldukça tehlikeli bir durum yaratmaktaydı.
- Taş ocağında sulu kırım yapılmadığı için olanca toz köyün üstüne çökmekte bu da son yıllarda kanserli ölümlerin artmasına sebep olmaktadır.
- Şiddetli patlamalardan evler ve ahırlar zarar görmektedir.
- Taş ocağının bulunduğu bölgedeki arazi toz nedeniyle hızla taşlaşmaktadır.
- Yine yollardan ve taş ocağından çıkan toz ekili arazilerin de çoraklaşmasına ve verimin azalmasına yol açmaktadır.

Bunların dışında taş ocağı köyün hemen yanı başındadır ve çalışmaya devam etmektedir.

Taşocağından çıkan toz.

13.FOLKLOR

13.1.Ortak Halk Edebiyatı

13.1.1.Ağıtlar

Ağıtlar(demeler) kültürümüzde önemli bir yer tutar. Gerek ölümlerde gerek düğünlerde hayatın her anında her yerde bir ağıt yakılır. Bunlardan derleyebildiklerimi sunmaya çalışacağım.

Genç yaşta ölümün pençesine düşenler insanları oldukça üzmüştür. Yine burada genç yaşta üç çocuğunu ardında bırakarak hayata gözlerini kapatan Yosma SÜNGÜ'ye yakılan ağıtlar:

Yosma güzellerin hası
Akrabası tutar yası
Ağlıyor Döndü anası
Neyleyim Allah'ın emri

Babasının adı Veli
Duyunca olurmu deli
Kırıldı Ali'nin beli
Neyleyim Allah'ın emri

Yalan şu dünya yalan
Gelini genç iken alan
Uşakları eder figan
Neyleyim Allah'ın emri

Hava bulanık, yağıyor
Yavrular boynun eğiyor
Anası dizin dövüyor
Neyleyim Allah'ın emri

Hava güz ekin ekildi
Komşular size döküldü
Ebeyin beli büküldü
Neylim Allah'ın emri

Öyle komşular öyle
Allah'ın taktiri böyle
Genç iken ölen dayına
Bizden taraf selam söyle

Sana diyom Döndü bacı
Ciğer acı pek acı
Yeter gayrı dayısı Hacı
Neyleyim Allah'ın emri
Kapının önü dere
Doktorlar bulmamış çare
Yosmanın kaderi böyle
Neyleyim Allah'ın emri

Yeğeninin ölümü üzerine Hacı Mahmut ESEN bu ağıtı yakmıştır.

13.1.2.Yerel Ağız

A

Agartı: Süt ve süt ürünlerine verilen ad.

Ahır: Büyük baş hayvanların kaldığı yer.

Ağıl: Küçükbaş hayvanların kaldığı yer.

Ağız: İnek ve koyunun doğumdan sonra sağılan sütün pişirilmesiyle yapılan içecek.

Ahpın: Hayvan gübresi.

Alaca: Siyah beyaz karışımı renk, bahçe ve ev kapılarının önüne konulan ağaç parmaklı kapı.

Angurt: Ördek büyüklüğünde bir kuş.

Arık: Zayıf, çelimsiz manasında.

Asılmak: İple intihar etmek (ip atar asılırım)

B

Bel: İki dağ arasındaki geçit, tarım aleti.

Belertme: Gözlerini açarak bakma (gözlerini ne belertiyon)

Bıldır: Geçen yıl (bıldır bu zamanlar)

Bibi: Hala

Boçca: Hayvanlarda bakar kör.

Boz ağzı: Nadasa bırakılmış tarla.

Börtlemek: Yiyeceklerin suda haşlanması.

Buymak: Üşümek.

Büğelek tutmak: Büğelek denilen sineğin hayvanları ısırmasıyla hayvanların canının yanmasıyla koşmaya başlaması.

Bürük: Şal benzeri bir giysi

Bidek: Küçükbaş hayvan dışkısı

C

Canaşı: Ölümden merhum için köye verilen yemek.

Cazı: fesat

Cec: Harmana serilen ve yığılan buğday ve arpaya verilen ad.

Cerge: Ot vb. şeyler taşımak için römork üzerine konulan ağaçtan yapılmış düzenek.

Cerek: Uzun ve fazla kalın olmayan ağaç parçası.

Cılga: İnce yol, patika.

Cırcır: Fermuar.

Cılk olmak: Bozulmak, orijinalini yitirmek. 2. Bir işin sulanması, uzaması.

Cırlamak: Bir işten vazgeçmek, dönmek.

Ç

Çakıldak: Hayvanların kuyruk kıllarına yapışan serleşmiş dışkıya verilen ad.

Çalkama: Ayran (normalinden biraz sulu)

Çantı: Tavan

Çav: Erkek hayvanların cinsel organı.

Çebiş: Bir yaşını geçmiş dişi keçi.

Çenilemek: Köpeklerin acıyla ses çıkarttığı ses.

Çibik çalmak: Alkışlamak.

Çağşir: Öküz vb. büyük baş hayvanların yediği bir çeşit ot.

Çor: Çok tuzlu, 2. Dert, hastalık.

Çinik: Bir ölçeğin 8 de 1 ine denir.

Çeten: Saman vb. şeyleri taşımak için kullanılan tahtadan yapılan düzenek.

Çipri: Küçük, ince çalı ve ağaç parçaları.

Çellemek: Hayvanların mındar olarak ölmesi.

Çönük: Kötü, bir işe yaramaz anlamında.

Çoştar: Yalaka, yağcı kişilere denir.

Çul: Yere serilen bir takım bezlere verilen ad.

D

Dadanmak: Vazgeçemeyecek şekilde alışmak.

Danışıkçı: Düğün sahibinin tüm köyü yapacağı düğünden haberdar etmesi ve onay alması için yapılan toplantıya denir.

Dağermi: Her tarafı eşit olan.

Depik: Tekme.

Deşirmek: Toplamak.

Deşirici: Köy köy gezerek un, bulgur vb. gereksinimlerini toplayan fakir kişilere denir.

Dikme: Kavak ve söğüt ağacına ilk dikildiği sıralar verilen ad.

Dulda: Soğuk olmayan yer.

Düğe: Bir yaşında ki yavrusuz inek.

Deze: Teyze.

E

Ecik: Az, çok az.

Emmi: Amca.

Ekti: Anasız kuzu ve oğlak.

Ekin ağzı: Ekime hazır tarla.

Elcek: Tırpanda sapın yanında bulunan tutulan ağaç parçası.

Enemek: Hayvanların kısırlaştırılması, başka hayvanlarla karışmaması için kulaklarının ucundan hafif şekilde kesilmesi.

Ebe: Babaanne ve anneanne ye denir.

Emme: Ama.

F

Fak: Tuzak , kafes.

Fışkı: At ve eşek dışkısı.

Fistan: Etek ,elbise.

Fes: Kadınların başına taktıkları bir çeşit pullu fes.

G

Gada: Dert, tasa (gadasını aldığım)

Gapı: Kapı.

Garez: Kin, nefret.

Garış vermek: Beddua etmek.

Gazel: Dökülmüş ve kurumuş ağaç yaprağı.

Geçe: Karşı, öteki taraf (sizin ev karşı geçe de mi)

Gelin çıkartmak: Gelinin baba evinden düğün alayınca tüm köy halkıyla çıkarılması.

Gelangi: Gelincik.

Gıdım gıdım: Azar azar.

Gıran girmek: Hastalık girmesi(köküne gıran girsin)

Gırtıl: Pürüz.

Gızan: Köpeklerin çiftleşme zamanı.

Gidik: Keçi yavrusuna denir.

Goya: Güya anlamında.

Gödek: Kısa, kısa boylu.

Görpe: Genelde yeni doğmuş kuzu ve oğlaklara denir.

Göz- Göze: Doğal kaynak suyunun çıktığı yer.

Guzlamak: Koyunların yavru yapması.

Gürk: Kuluçkaya yatırılan tavuk ve hindiye verilen ad.

Gürneş tutmak: Koyunların ve kuzuların güneşten korunmak için birbirlerine sokulması, hareket etmemeleri.

Güz: Sonbahar mevsimi.

Göbelek: Mantara denir.

H

Habire: Sürekli, devamlı.

Hacat: Her türlü alet ve edevata verilen ortak ad.

Hakına: Sığırların tam zamanın da çiftleşmesi durumda denir.

Hak dökmek: Çobanların ücretlerinin mal sahiplerince kararlaştırılması.

Hark: Su yolu, ark.

Haylamak: Çağırmak, seslenmek.

Herif: Erkekler için kullanılan bir tabir.

Herk etmek: Tarlaların sürülmesi.

Herslenmek: Sinirlenmek, kızmak, azarlamak.

Helik: Taş duvar örülürken büyük taşların altlarına ve aralarına konulan küçük taşlar.

Hemi: Tamam mı , öyle olsun mu (bunu böyle yapalım mı hemi ne dersin)

Him : Temel, ev temeli.

I-İ

Iraslamak-ırasgelmek: Ratlamak, karşı gelmek.

Işgın: Yenile bilen bir çeşit dikenli bitki, bahar ayının sonuna doğru çıkar.

İşlik: Gömlek.

İşmar: İşaret etmek.

İt dirseği: Gözden çıkan sivilce, arpacık.

K

Katık: Ayran, yoğurt.

Kertik: Çentik

Kerik: Eşek yavrusu, sıpa.

Keşik: Sırayla, sıra.

Kındıra: Bataklık ve sulak yerde yetişen bitki.

Könez: Yaşlı köpek.

Köremez: Dağda çobanların keçi sütünü pişirip içine ekmek doğrayarak yaptıkları yiyecek.

Köstü: Köstebek.

Körkuş: Baykuş.

Kunnama: Hayvanların doğum yapması.

Künde künde: Hergün hergün.

M

Made: Mide.

Madesi almamak: İştahsızlık.

Malamat: Rezil olmak, yapılan işten utanmak (elin içinde malamat olduk)

Mayıs: Hayvanların altında biriken gübre ve onun kukusu.

Mare: Hayvanlarda yaş.

Makir: İnsanlara çeşitli hayvanların kılığına girerek musallat olduğuna inanılan canlı.

Mucur: Uruplağın dörtte birine denir.

Mudara: Zar zor kıt kanaat yapılan iş.

Madırap: Duvarın toprakla birleştiği yer.

N

Nevruz(navruz): Bahar başlangıcı biten çiçek.

Neft: Bir çeşit yakacak.

Nefte: Mezarda ölünün konulması için oyulan yer.

O-Ö

Ovağıt: O vakit.

Orta baca: Toprak damlarda aydınlatma ve havalandırma amacıyla açık bırakılan yer.

Öğürsemek: Büyükbaş hayvanların(dişi) çiftleşme arzusuna verilen ad.

Öyün: Yemek.

P

Partal atmak: Bir şeyi abartarak söylemek, sıkmak, kesmek.

Pırtı: Bez, kumaş.

Pinnik: Kümes.

Pürçüklü: Havuç.

Püren: Bir çeşit ot.

Pernek: Bir sürüyü oluşturan hayvan sahiplerinin tamamına verilen ad.

Pöçükcü: Çobanın yardımcısı.

Pöç: Kalça, uyluk.

Pelezimek: Yorulmak, nefesi kesilmek.

Palazlanmak: Büyümek, gelişmek.

S-Ş

Sehen: Yemek kabı.

Seğirtmek: Koşmak.

Sıracalı: Yaramaz, laftan sözden anlamayan kişilere denir.

Soharıç: Çorbaların ve yemeklerin üzerine dükülmek üzere hazırlanan sos, karışım.

Seten: Buğdayın kabuğundan ayrılması için taştan oyulmuş yine buğdayı ezmek için taştan yapılmış silindir şeklindeki bir nevi değirmen düzeneği.

Serpenek: Evlerin damındaki çıkıntı.

Soyha: Kötü, olumsuz manasında kullanılır.

Sohu: Buğdayı yarma (dövme) yapmak için içi oyulmuş taş.

Siftimek: Birbirinden ayırmak.

Şişek: İki yaşındaki koyun.

Şibap: Kibar, hoş.

Şinnimek: Şımarmak.

T

Temek: Pencere.

Toklu: Bir iki yaşındaki koyun.

Tosbağa: Kaplumbağa.

Tökesimek: Ayağın takılması sonucu düşme durumu.

Töre: Düğünde verilen hediye.

Tünek: Tavukların üzerine çıktığı yer.

Tump: İki tarla arasındaki sınır.

U-Ü

Uruplağ: Yirmi ve on altı kilo arasındaki ağırlık.

Uğralı: Yufka ekmeğin yanan ve işe yarmayan kısmına denir.

V-Y-Z

Yarep: Düz olmayan engebeli arazi.

Yağırnı: Vücudun sırt kısmı.

Yaşar: İki yaşındaki inek.

Yazı: Etrafı açık düz arazi.

Yoz: Diğerlerinden ayrı yayılan ve bakılan koyunlar.

Yülemek: Bilemek anlamında kullanılır.

Zahmarı: zemheri ayı

13.1.3.Atasözleri ve Deyimler

Acı acıyı, su sancıyı bastırır.

Ağanın malı, azabın canı gider.

Ağır otur ki batman gelesin.

Ağustosta yatanı zemheride büğelek tutar.

Akılsız baştan sefil taban ne çeker.

Anasına bak kızını al.

Anası ne ki kızı ne ola.

Aşağı mahalle şen misin, yukarı mahalle ken misin?

At ahırdan çıkar.

Ayıp buradan aşağıda.

Bal tutan parmağını yalar.

Bal bal demeyle bal olmaz.

Bir ağaçtan hem okluk, hem bokluk çıkar.

Bir at kırk yıl kişnemez.

Bir at bir kamçıyla sürülmez.

Büyük başın büyük derdi olur.

Can çıkar huy çıkmaz.

Davulun sesi uzaktan hoş gelir.

Demir tavında gerek.

Derdi çeken bilir.

Düğün ve ölümün küsülüsü olmaz.

El atına binen köy ortasında iner.

Elden gelen öğün olmaz.

El eli yur(yıkar) elde geri yüzü yur.

Elden utanmak.

Elin içinden seçilme.

Ele benzemedik.

El adamı kınar.

El adamı taşlar.

Elinen gelen düğüm bayram.

Emanetin bağrı yufa(ince manasında) olur.

Eniğiken kulağını mı kestim.

Erken kalkan yol alır, erken evlenen döl alır.

Eşeğe binmek bir ayıp, inmek iki ayıp.

Eşek su içer ıslık gönlün yaylası.

Eşeği dövmeyen palanını döver.

Eşek iki kez çamura çökmez.

Eşek hoşaftan ne anlar suyunu içer denesi kor.

Eşeğin yemediği ot başını ağrıtır.

Even it gözsüz enik enikler.

Geçen gün unutulur.

Gönül umduğuna küser.

Gülme komşuna gelir başına.

Hazıra dağ dayanmaz.

Haydan gelen huya gider.

Her at sahibine göre kişner.

Her iş olacağına varır, ahmak boşa çabalar.

Isıracak köpek dişini göstermez.

İt asmayınca ölmez.

İti ürdürmeden çeneyi(köşeyi) dolaş.

İtin ayağını taştan mı esirgiyon.

İtinen çuvala girilmez.

İt ite buyurdu, it de geri kuyruğuna buyurdu.

İt iti ısırmaz.

İt sı…… teker geçmiş.

İtin gölü göğ dereye sende sür o dereye.

İyi adam lafının üstüne gelir.

Kapını kayım tut komşunu hırsız tutma.

Katranı kaynatsan olur mu şeker, cinsi bozuk olan cinsine çeker.

Kelin ilacı olsa başına sürer.

Kel ölünce sırma saçlı, kör ölünce badem gözlü olur.

Kılavuzu karga olanın burnu pislikten çıkmaz.

Kimse ayranım ekşi demez.

Körün taşı.

Kurttan kuzu doğmaz.

Kurt ulusundan gördüğünü işler.

Meyve veren ağaç taşlanır.

Misafir umduğunu değil bulduğunu yer.

Naçarı tükenmek.

Otu çeker köküne bakarlar.

Öküz olmadan köpe sı…..(pisliyorsun)

Pişmiş aşa su katılmaz.

Sarımsak içli dışlı soğanda yalnız başlı.

Sinek pis değil, mide bulandırır.

Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş.

Tırnağın varsa başını kaşı.

Yavuz itin yarsı eksik olmaz.

Yazın yazın ayransız, kışın kışın yorgansız Allah kimseyi etmesin el içinde oğlansız.

Yılanın sevmediği ot burnunun deliğinde biter.

13.1.4.Dualar

Allah, birini bin etsin.

Allah, ne muradın varsa versin.

Allah, ayağına taş değmesin.

Allah, seni çoluğuna çocuğuna bağışlasın.

Allah, güle güle yemek nasip etsin.

Allah, tekerine taş değmesin.

Allah, ömründen ala ömrüne vere.

Allah, emek zaylığı vermesin.

Ali gardaşın, Hızır yoldaşın ola.

Berhudar ol.

Büyük adam olasın.

Eline ayağına sağlık.

Ellerin dert görmesin.

Geçmişlerinizin canına değsin.

Kesene bereket.

Ömrün uzun ola.

Su gibi aziz ol.

Toprak diye avuçladığın altın olsun.

13.1.5.Beddualar(Karışlar)

Adı batasıca.

Ağız tadıyla yiyemeyesin.

Ağzından burnundan fitil fitil gelsin.

Allah'tan bulasın.

Allah, çalınasın ne deyim.

Arabaların altında kalasın.

Bir yandan emdiğin irin, bir yandan emdiğin kan ola.

Boynu altında kalasıca.

Boyu devrilesice.

Ciğerin ağzından gele.

Çilin cücüğün yeryüzüne dağılmaya.

Çoluğundan çocuğundan çıksın.

Dert yapışasıca.

Elleri kırılasıca.

Gün görmeyesin.

İki gözün önüne aksın.

İki yakan bir araya gelmesin.

Kahrolasın.

Kan işeyesin.

Kara haberin gele.

Kayıplara karışasın.

Son gittiğin olsun.

Sürüm sürüm sürünesin.

Yetmiyesice.

Yere yapışasıca.

13.2.Halk Oyunları

13.2.1.Çocuk Oyunları

Çelik

En az iki kişiyle oynanır. 10 cm uzunluğunda uçları yontulmuş çelik ve sopayla oynanır.

Onluk, yirmilik, otuzluk, ellilik ve yüzlük şeklinde mesafeler belirlenir. Çelinen çeliği karşı taraf havada vurabilirse oyuncular yer değiştirir. Her oyuncunun üç kez çelme hakkı vardır. Oyuncular aldıkları sayı ölçüsünde çelme hakkı kazanırlar.

Ebe

Kalabalık oyuncu ile oynanır. Bir kişi ebe olur ve diğerlerini yakalayıp onları ebe yapmaya çalışır.

Köşe kapmaca

Küçük ve köşeli bir alanda beş kişiyle oynanır. Biri ortada bekler ve diğerlerinin yer değiştirmesi esnasında köşelere geçmeye çalışır.

Bıdık(beştaş)

Bilinen beştaş oyunudur.

Kır dana

Birkaç kişiyle oynanır. Belirli bir mesafeden karşıya dikilen değneği vurmak amaçlanır. Çok zevkli ve hareketli bir oyundur. Hayvan otlatan çocukların vazgeçilmez oyunudur.

Hoptik

Küçük kapak şeklindeki taşlar bir çember içerisinde üs üste dizilir. Gruplar bu taşları top yardımıyla devirmeye çalışır. Eğer kapakları deviren gruptaysanız diğer gruptakilerin kapakları tekrar dizmemesine engel olmalı ve topu kullanarak onları engellemelisiniz.

Köyümüzde bunlardan başka mendil kapmaca, bindirebil, sobe, körebe ve misket oyunları çokça oynanmaktadır.

13.2.2.Halaylar

Köyümüzde davul ve zurna ile oynan oyunlardan bazıları şunlardır: "Sivas Ağırlaması, Hoşbilezik, Sarıkız, Narey, Madımak,Üçayak, Üçondört."

13.2.3.Köy Seyirlik Oyunları

Köyümüzde köy seyirlik oyunları genelde düğünlerde oynanır. Son dönemlerde bu oyunda sağdıç evinde oynanmaktadır. Bundan 20-30 yıl öncesinde düğünlerin vazgeçilmezi bir oyun varmış ki oda "**Deve Oyunu"**dur. Bu oyunda dört kişi bir deve oluşturur ve şu sözleri söyleyerek çeşitli hareketler yaparlarmış."Devemin gözleri huma, birini açа birini yuma."

Bundan başka yukarıda bahsedildiği gibi düğünlerde sağdıç evinde oynanan oyunlar bulunmaktadır. Bunlardan bir kaçını aktaralım

Kabak oyunu: Altı, yedi kişiyle oynanır. Bu kişiler bir çember oluştururlar ve herkese numara verilir. 1, 2, 3…gibi içlerinden birisi başlar "ektim biçtim üç(istenilen sayı söylenebilir ancak kişi sayısını geçemez) kabak" der. Üç numaralı kişi ise buna şu cevabı verir "niye üç kabak" diğeri de tekrar şu şekilde karşılık verir "ya kaç kabak" bu seferde başka bir numara söylenir ve bu böylece devam eder. Ancak bu oyunu takip edemeyen ve oyuna ayak uyduramayanlar cezalandırılır.

Gardaş Oyunu: Bu oyun da çok kişiyle oynanır. Ancak bu oyunun oynanması için oyunu bilmeyen birinin de oyuncular içinde olması gerekir. Oyun şu şekilde oynanır, ikişer kişiden oluşan iki grup vardır birde her iki grupta da yer alan birisi vardır. Gruplar ayağa kalkar ilk olarak oyunu bilmeyen kişinin bulunduğu grup ön tarafa geçer ve arkalarına da diğer grup, fazladan olan kişi ise öndeki gruba ben sizdenim ama sizin arkanızda ne yaptıklarını görmek için yani bize yalan söylemesinler diye onların yanında gözlemci sıfatıyla duracağım der. Tabi ki durum böyle değildir.

Temel esas oyunu bilmeyen kişinin sürekli dayak yemesidir. O da şöyle olmaktadır arkadan birisi öndekilerin ensesine özelliklede bilmeyen kişiye vurmaktadır. Eğer kimin vurduğunu bilirse onlar arkaya geçecektir. Ancak kimin vurduğunu oyun bitene kadar bulamazlar çünkü arkada kendilerinden olan kişide onlara vurmaktadır. Ama öndekiler onun kendilerine vuramayacağını bildikleri için onun ismini söyleyememektedirler. İçinde kurnazlık bulunan ve ders çıkartılması gereken güzel bir oyundur.

Yüzük Oyunu: Ortamda bulunan çoğu kişi katılmaktadır. Oyunun esası şöyledir bir kişi avucunda ki yüzüğü birisinin eline bırakır ve biri de bunun kimin elinde olduğunu tahmin etmesiyle başlar. Ancak söylediği kişide yoksa kemerle eline vurulur(vuran kişinin insafına kalmışsınız demektir) yüzüğü bulan kişi yüzüğü alır ve yine birisin avucuna bırakır yine yüzük bulunana kadar herkes birinin ismini söyler.

Yaylım Ateş: Bu oyunu oynayacaksanız kendinize güvenmeniz gerekir. Oyun bir kişi tarafından yönetilir. Bir kişi ortaya yatar ve etrafındakilere de çeşitli isimler verilir(çavuş, nefer, sağdan nefer, soldan nefer, onbaşı, sağdan onbaşı, soldan onbaşı gibi) oyunu yöneten kişi kimin ismini söylerse o kişi hemen ortadaki kişin sırtına elindeki kemerle vurmak zorundadır. Eğer geç kalırsanız, oyunu yöneten kişi “yaylım ateş” dediğinde herkesle beraber sizde vurmazsanız ve “don ateş” dediğinde de vurursanız ortaya siz geçersiniz.

14.GELENEKLER

14.1.Evlenmeyle İlgili Adetler

Kız İsteme ve Söz Kesme

Kız istemeye ailenin büyükleri ve köyün sevilen insanları gider. Allah'ın emriyle kız istenir ve el öpüşülür. Bunu takiben tatlılar yenir ve şerbet içilir. Nişan günü tayin edilir.

Nişan

Önceden belirlenen tarihte nişan yapılır. Köyümüzde nişan düğün gibi olmasa da eğlenceli ve neşeli geçer. Bir gün sürmesine rağmen davul zurna eksik olmaz.

Nişanda yüzükler takılıp töreler verilir ve eğlence sona erer.

Düğün

Nişanlılık dönemini geçiren çiftler evlenmeye adım atarlar.

İlk olarak aile büyükleri arasında görüşmeler yapılır ve düğün tarihi kararlaştırılır. Düğün gününden önce düğün sahibi imam eşliğinde tüm köy halkının geçmişleri adına kuran okutur. Düğün gününden bir gün önce danışıkçı denilen kişi ev ev gezerek düğün sahibinin ismini zikrederek davet eder(ör: Ali amcanın danışığı vardır buyurun gelin). Bu işe danışık denir. Bunun amacı ise bu evlilik işinin köy halkınca da uygun görülüp görülmediğini anlamaktır. Gelenler hayırlı olsun der ve bu işin münasip olduğunu söyleyip giderler.

Bir gün sonra ise düğün sahibi bayrağı bacadan veya damdan yarım olarak çıkartır. Aynı gün düğün sahibi düğün için gerekli olan ihtiyaçları tamamlar. Köy kadınları ise düğün evinde toplanarak düğün ekmeği yaparlar. Yine bir gün sonra köy camisinden anons edilerek veya davetçi dolaştırılarak tüm köy halkı bayrak üstüne davet edilir. Köy halkı gelince damat ve sağdıçta davul zurna eşliğinde gelir ve imam duasını okur. Bundan sonra yarım olarak çıkarılan bayrak tam olarak çıkartılır veya asılır. Bu arada köy halkına çeşitli yiyecek içecek ve yemişler sunulur. Burada bulunanlar damat ve sağdıç'a harçlık verirler. Oğlan evinde başlayan bu eğlence 2-3 gün sürer. Dördüncü gün düğün kâhyalarının isimlerinin yazılı olduğu liste kız evine verilir ve herhangi bir isteklerinin olup olmadığı sorulur. Tabi tüm bunlar olurken kız ve erkek evinde gece geç saatlere kadar eğlenceler sürmektedir. Dördüncü gün kız evinde kına yakılır ve düğün kız evinde devam eder kına esnasında kızın erkek kardeşi oğlan tarafından kardeş yolu alır(para veya değerli eşya) ayrıca kınanın yandığı gün

kızın çeyizi en ince ayrıntısına kadar not edilir buna çeyiz yazma denir. Son günün sabahında ise gelin almaya gidilir. Gelin olacak kız evinden çıkmadan erkek kardeşi kardeş kuşağı denilen kuşağı kızın beline bağlar. Gelin anasının ve babasının elini öperek evinden çıkar. Bu sırada mehter gelin indirme havasını çalar. Gelin arabaya biner (eskiden ata binermiş). Bu işe yenge binme denir. Gelin, damat ve sağdıçlarla birlikte isteyen kişiler araçlara binerek çevre köylere kadar giderler buralarda da halaylar çekilir ve daha sonra eve dönülür. Bu gezme sırasında çocuklar yol keser bir yandan da oğlan evindeki bayrağın üzerine dikilen soğanı düşürmeye çalışırlar ve damattan veya sağdıçtan para isterler. Tüm bunların yanında gelin gezdirilirken düğün sahibi de köy halkına düğün yemeği verir. Gelin artık yeni evine iner düğün kâhyaları da hediyelerini sunar. Akşamüzeri damat sağdıcın evinden meşaleler yakılarak gelinin bulunduğu yere götürülür damat gelinin yanına girerken sırtı yumruklanır.

Bunların dışında düğün devam ederken köyün gençleri damadı kaçırırlar ve gidilen yerde sağdıçtan istenilenlerle ve gençlerin de yardımıyla sabaha adar eğlenceler düzenlenir. Sağdıç damadı kaçıranların isteğini karşılamak mecburiyetinde olmakla beraber düğünde üzerine büyük görevler düşmektedir. Köyde ki genç kızlarda gündüz vakitlerinde gelin eşliğinde toplanılan bir evde türkülerle, oyun havlarıyla eğlence yapmaktadırlar.

Yukarıda düğün kâhyası diye bahsettiğim kavram ise tam olarak şudur. Düğünde maddi ve manevi destek verme çeşitli konularda düğün sahibine yardım etmek amacıyla meydana gelen bir yardımlaşma geleneğidir. Bunun dışında birde düğün reisi ve şerbetçide vardır ki birincisi düğün kâhyalarından daha ayrıntılı olarak düğün işleriyle ilgilenir ve yardım eder. Şerbetçi ise düğünde gelenlere ve misafirlere şerbet ve çeşitli meşrubatlar dağıtmakla görevlidir.

Düğün kâhyalarını diğerlerinden ayırmak için kolluk denilen kumaş parçaları verilir. Önceleri bu kollukları kaybedenlere eşeğe ters binme, boyunlarına tezek bağlama, tekneye yatırma, yüzlerine un serpme gibi cezalar uygulanırmış.

Dikkat çeken bir diğer şey ise düğün kâhyalarının kapılarında mehter tarafından üç vakit nevbet(nöbet) çaldırılmasıdır.

Davul ve zurna ile yapılan köy düğünü.

Gelin gezdirme adeti(yenge binme)

14.2.Ölümle İlgili Adetler

Köyümüzde ölümle düğünün küskünlüğü olmaz derler. Bu yüzden düğüde olduğu gibi ölümde de tüm köy birlik olur. Köyde vefat edenlerin başında eş dost ve akrabaları birikir sabah namazından sonra verilen salada ölüm haberi tüm köy halkına bildirilir. Vefat eden kişinin çocukları veya akrabalarının da gelmesiyle imam tarafından yıkanır ve sevdiklerinin veya arzu ettiği kişiler tarafından kefenlendikten sonra sanacaya sarılır ve cemaat tarafından namazı kılınır. Sevdikleri gözüne toprak koyarlar ve mezarda nefte denilen yere yerleştirilir ve üzeri tahta veya briketle kapatıldıktan sonra üzerine toprak atılır ve ilk suyu dökülür dualar okunarak defin işlemi de gerçekleştirilir.

Defin işleminden sonra sırasıyla şu adetler yerine getirilir:

Kazma takırtısı; önceleri sadece mezar kazan kişilere cenaze sahipleri tarafından verilen yemeğe denilirdi. Şimdi ise kazma takırtısı defin işleminden bir iki gün sonra cenaze sahiplerinin tüm köy ve çevre köylerin halkına vermiş olduğu yemektir.

Kırk; bu da merhumun kırkı çıkınca tüm köy ve çevre köylere yakınları tarafından yemek verilmesidir.

Can; bu da merhumun ölümünün üzerinden birkaç yıl geçmesinden sonra verilen yemektir.

Mezar kaldırma işi ise yaklaşık bir yıl sonra yapılır. Bu beklemede ki amaç ise mezarın oturması toprağının yerleşmesidir.

15.YER-SU-EVLİYA KÜLTÜ

Anadolu'ya gelen Horasan erenleri bilindiği gibi Sivas'ta da faaliyet göstermiştir. Bu erenler Anadolu'nun inanç yönünden son derece salam temellere sahip olmasında son derece etkilidir. Bu erenler Sivas'ın diğer ilçe ve köylerinde faaliyet gösterdikleri gibi Serinyayla Köyü'nde de faaliyet göstermişlerdir. Bunlar Boz Dede ve Davullu Dede'dir.

Boz Dede: Boz Dede denilince Serinyayla köyünün yanı başındaki Boz Dede dağı akla gelmektedir. Oysa bu dağa yukarıda bahsettiğimiz erenlerden biri olan Boz Dede adını vermiştir. Serinyayla halkı yüzyıllardır sırtını Boz Dede'ye dayamıştır. Köy halkı Boz Dede'nin bu dağda(Boz Dede dağında) yattığına inanır. Her Perşembe günü çevredeki

velilerin burada toplanacağına inanılır. Köy halkı burayı ziyaret eder ve koç ve koyun kurban eder.[7]

Davullu Dede: Davullu Dede'de ululardan ve erenlerdendir. Yine Boz Dede gibi yattığı yere adını vermiştir. Serinyayla köyünün yakınlarında ki Davullu dağında yatmaktadır. Yattığı yer düz bir makam şeklindedir. Yine burada da herhangi bir mezar bulunmamaktadır. Davullu Dede'ye köy halkı bundan on on beş yıl öncesine kadar topluca gider, burada büyük ve küçük baş hayvan kurban keser ve yine çeşitli isteklerde bulunur ve adak adardı. Davullu dedenin makamının olduğu dağın en uç noktası dümdüzdür ve burada eskiden bulunan iki dilek ağacı şimdilerde yoktur.[8]

Biz tüm bunlarda eski şaman inancının ve İslam'ın bir sentezini görmekteyiz. Yer-su ve evliya kültü gözümüze çarpmaktadır.

16.YEMEKLER

Otlaş (otlu aş)

Madımak denilen bitkiden yapılır. Madımak iyice ayıklanıp yıkandıktan sonra uygun bir tahta üzerinde bıçak veya satırla kıyılır. Bundan sonra ise bulgur ve suvanak otu (sarımsakta olabilir) ile pişirilip servis yapılır. Yoğurtla karıştırarak ta yenilmektedir. Özellikle bahar ayının başlangıcında sıkça yapılan bir yemektir. Ayrıca madımağı kurutarak sonradanda pişirebilirisiniz.

Mantı

Küçük küçük küp şeklinde kesilen hamurdan ve yoğurttan yapılır. Bahsettiğimiz kesilmiş hamurlar suda pişirildikten sonra süzülüp yoğurtla karıştırılır suyu eklenerek sıvı hale gelir ve sarımsakta eklenerek özellikle yaz günlerinde soğuk soğuk afiyetle yenir.

---

[7] Doğan KAYA, Sivas'ta Yatmakta Olan Horasan Merkezli Anadolu Erenleri, s. 3. Cumhuriyet Üniversitesi Türkoloji yayınları.
[8] A, g, m, s.3.

Kaymak aşı

Süt makinesinde çekilen sütten çıkan yağ(makine kaymağı) ile yufka ekmekten yapılır. Küçük küçük parçalanan yufka ekmeği eritilen kaymakla iyice kavrulur. Kızarıncaya kadar kavrulur ve servis edilir.

Omaç

Bol tere yağı, yufka ekmeği ve yumurtadan yapılır. Tere yağda bir süre kavrulan ekmeğin üzerine yumurtanın kırılmasıyla omaç yenmeye hazırdır.

Üzümlü

Üzümlü et ve üzümüden yapılmaktadır. Özellikle cenaze ve düğün yemeklerinin vazgeçilmezidir.

Yoğurtlu ayran çorbası

Yarmanın pişirilip yoğurtla karıştırılmasıyla yapılır. Soğuk olarak tüketilir.

Tarhana çorbası

Süzme yoğurdun yarmayla beraber harmanlanmasıyla tarhananın katık kısmı elde edilir. Pişirildikten sonra üzerine kekik sosu dökülür ve servise sunulur.

Düğür çorbası

Düğürden yapılmaktadır. Eskiden tüketimi fazla olan bir çorba türüdür.

Acı yağlı(tere yağı)Bulgur pilavı

Bu yemeğin özelliği tere yağının çok miktarda kullanılmasıdır. Katkısız köy yoğurduyla yapılmış ayranla mükemmel bir ikilidir.

Pancar aşı

Pancar yaprağının (şeker pancarı olmayacak) haşlanıp sarımsaklı yoğurtla karıştırılmasıyla yapılır. Soğuk olarak tüketilir.

17.SİVAS SERİNYAYLA KÖYÜ SOSOYAL YARDIMLAŞMA DAYANIŞMA VE KÜLTÜR DERNEĞİ

Köyümüzün derneği uzun süren bekleyişten sonra Adana'da kurulmuştur. 2007 yılında faaliyete geçmiştir. Ve 2008 yılı itibariyle üç kere seçime gitmiştir. Seyder'in ilk yönetim kadrosu ve ondan sonra gelenler ise şöyledir;

1.Dönem Yönetim Kadrosu

Başkan: Hüseyin Polat

Başkan yardımcısı: Hüseyin Şahin

Sekreter: Baki Öztoprak

Sayman: Kemal Bal

Üye: Halil Özkan

2. Dönem Yönetim Kadrosu

Başkan: Hüseyin Şahin

Başkan yardımcısı: Hasan Keskin

Sekreter: Hasan Güdemek

Sayman: Metin Süngü

Üye: Eyüp Yanık

3. Dönem Yönetim Kadrosu

Başkan: Ecevit Süngü

Başkan yardımcısı: Sıtkı Keskin

Sekreter: Altan Şahin

Sayman: Hasan Güdemek

Üye: Musa Öztürk

Derneğimiz kuruluşundan bu güne kadar gurbetteki köylülerimizin birleştiği bir çatı olmuştur ve birçok etkinliğe imza atmıştır. Derneğimiz faaliyetleri şunlardır;

Geleneksel Davullu Şenlikleri, çeşitli gün ve bayramlar da toplu yemekler, aşure günü aşure yapımı ve dağıtımı, tiyatro oyunları, öğrencilere yönelik kurslar ve düğün ve cenazelerde ki organizasyonlardır.

Bu güne kadar örgütlü yaşayamamış olan köylülerimiz daha sağlam ve organize bir biçimde yaşamak birbirleriyle bağlarını kopartmamak ve her zaman birlikte olmak için seyder'i sonuna kadar yaşatacaklardır.

Seyder Adana’da faaliyet göstermektedir. Bunun yanı sıra Ankara ve Serinyayla temsilcilikleri de bulunmaktadır. Umarız ki bundan sonrada seyder her zaman var olmaya devam eder.

Derneğimizin açılış töreni.

Dernek tiyatro gösterisi.

Derneğin düzenlediği gençlik gezisinden bir kare.

Yönetim kurulu seçiminden bir görüntü.

18.YER ADLARI TOBLOSU

Arap Peyiği	Deldüğe	Hamza Pınarı	Kızılyer	Sarıtaş
Bağırtlak Yatağı	Delmeli Koyak	Karadere	Koyak	Şeker Pınarı
Bozdede	Dipiyurt	Karımlı	Köyderesi	Sincanlı
Büyükçayır	Dolaylar	Kavak	Kuşaklı	Taşkesen
Çamırlık	Düğünükkaya	Kayacık	Musurat	Taşocağı
Darboğaz	Gelalik	Kayaönü	Radar	Tekarmıdı
Darderesi	Gölpınar	Kısıkyurt	Sandal	Tombul

19.SÜLALELER ve SOYADLARI TABLOSU

Sülale (Takım)	**Soyisimler / Aileler**
Albazlar (Ali Baz)	Atalay
Dırılar	Gürlevik, Toy, Kartal
Göcenler	Yangın, Şahin
Hamıslar	Koçyiğit, Saygın
Kötü Kürtler	Taştan, Taş
Kürtoğulları	Yurdakul
Mantıcılar	Özkan
Memişler	Bal
Mırtaza Takımı	Yılmaz
Sadıkçavuşlar	Keskin
Sareliler (Sarı Ali)	Esen, Polat, Koç
Sülükler (Süleyman - Sülo)	Özer, Doğan, Öztoprak
Veledler(gadoler)	Süngü, Kılıç, Kuygun, Çevik
Isağınoğlu (isak'ın oğlu)	Taşkın, Sağlam
Yanıklar	Yanık, Yıldırım

20.ŞAİRLER

Bu bölümde köyümüzün sitesinde yer alan ve köylülerimizin yazmış oldukları şiirler yer almaktadır.

GURBET KUŞLARI

Ah memleketim.
Tüter burnumda burcu burcu.
Annem bilsen nasıl özledim seni.
Nasıl özledim ellerinden öpmeyi.
Kahrolası gurbet kuşları.
Döner durur başımda.
Gurbette akşam zordur anne.
Duvarlar üstüne gelir adamın.
Yürek sevda çeker.
Dağlar tepeler boş gelir insana.
Şimşekler çakar gözlerinde.
Fırtınalar kopar yüreğinde.
Hasret sanki beni boğar.
Bir damla yaş düşer anneme.
Birde güzel gözlü sevdiğime.
Güneş yalnızlık üstüne doğa.r
Umutlar üstüne yeller eser.
Şarkılar hasretlik çalar.
Türküler derinden yakar.
Sohbetler açılır, sevdalar söylenir.
Özlemler dile gelir.
Yaş olur gözlerde.
Şarkılar isyan eder.
Ah o vefasız nerde?
Gurbette akşam zordur anne,
Bir öpseydim ellerinden.
Yine kızsaydın, bağırsaydın bana.
Kızınca ne güzel olurdun sen.
Kahrolası gurbet kuşları.
Döner durur başımda.
Bir yar sevdim annem.
Gonca güller saçında.
Gurbette akşam zordur anne,
Dalar giderim bazen.
Karlı dağlara bakarım.
Bilsen başım duman duman.
Hasret derinden vurur.
Özlem derinden yakar o zaman.
Güzel annem bilsen.
Kahrolası gurbet kuşları.
Döner durur başımda.
Bir yar sevdim annem,
Bir yar sevdim.
Gonca güller saçında.

Yusuf YANGIN.

SERİNYAYLAM GÜZEL KÖYÜM

Alabildiğince uzanır
Sararmış bir okyanus gibi bozkırları
Bir derviş edası ile durur
Yaşlı armut ağaçları

Bozdede bir bilgedir
Davullu kutsal bir mabed
Güzelliği dildedir
Bu özleyene bir davet

Sararmış arpa buğday
Semada pırıl pırıl bir ay
Gündüzü ayrı güzel gecesi ayrı
Elinle toplarsın yıldızları

Ayrı bir asaleti vardır
Ağaçtan yoksun yamaçların
Büyük efsanesi vardır
Bin yıllık ağaçların

Hayat kavgası verirken şehirde
Nasıl özleniyor köyümüz
Belli değilmi bu şiirde
Biz köylüyüz budur bizim özümüz

Yusuf YANGIN.

YOLLAR KAPALI

Serçe kuşu cik cik öter.
Yüreklerde hasret tüter.
Kar altında otlar biter.
Bizim ellerde ellerde

Oy ,oy,oy dışarı soğuk.
Dışarı ayaz.
Yollar kapalı,
Bizim orada,
Kış aylarında.

Karlar yağar lapa lapa,
Bizim orada bizim köyde.
Soba çok sıcak,
Sohbet çok koyu.
Bizim orada,
Bizim köyde.

Oy, oy, oy dışarı soğuk.
Dışarı ayaz,
Yollar kapalı,
Bizim orada,
Kış aylarında.

Rüzgar esiyor,
Tipi vuruyor,
Camlar buz tutuyor,
Sular donuyor.
Bizim orada
Kış aylarında.

Hüseyin YANIK.

AĞLAR BOZDEDE

Yaraladılar Bozdede
Parçaladılar Bozdede
Ufaladılar Bozdede
Savurdular Bozdede

Ağlar, ağlar Bozdede
Gözün dolar Bozdede
İçin kan ağlar Bozdede
Acı çeker Bozdede

Ayırdılar çobanından,
Koyunundan, kuzusundan,
Yağmurundan dumanından,
Ayırdılar Bozdede.

Ağlar ağlar Bozdede
Gözün dolar Bozdede
İçi kan ağlar Bozdede
Acı çeker Bozdede

Ayırdılar karından
Dumanından ,boranından
Baharından ,yazından
Ayırdılar bozdede .

Ağlar ağlar Bozdede
Gözün dolar Bozdede
İçi kan ağlar Bozdede
Acı çeker Bozdede

Kimse görmez bozdede
Kimse duymaz bozdede
Kimse anlamaz Bozdede
Kimse bilmez bozdede

Ayırdılar geveninden
Dikeninden ,çiçeğinden,
Kuşundan,böceğinden,
Ayırdılar Bozdede.

Ağlar ağlar Bozdede
Gözü dolar Bozdede
İçi kan ağlar Bozdede
Acı çeker Bozdede

Hüseyin YANIK.

BENİM

Şu garip gönlümü bir sızı sardı
Eller anlamıyor halımı benim
Canımdan çok sevdiğim birisi vardı
Onu da elimden aldılar benim

Kurtulamam düştüm amansız derde
Önüme çekildi siyah bir perde
Anam, babam, gardaşım nerede?
Kimseler sormuyor halımı benim

Mevlam hep mi bana verdin zulümü
Şu yoksulluk büktü benim belimi
Artık ver de kurtulayım ölümü
Köyüme götürün ölümü benim

Söyledikçe akar gözümden yaşlar
Bir derdim bitmeden birisi başlar
Şu gençlikte başıma gelen işler
Kırdı kanadımı kolumu benim

Aşık kazım söyler kimse anlamaz
Doktor tabip gelse yaram saramaz
Güvenme dünyaya sana da kalmaz
Kazdılar dünyada kuyumu benim

ÂŞIK KAZIM YILMAZ.

GİDEK SILAYA

Bozdede dağıdır bizim dağımız.
Dokunmayın sızılıyor yaramız.
Sılada bekliyor garip anamız.
Gel gardaş gelde gidek sılaya.

Gurbete düşmüşüm anamdan ayrı.
Birdaha dönemem köyüme gayrı.
Artık çekilmiyor gurbetin kahrı.
Gel gardaş gelde gidek sılaya.

Gurbette geçinmek çok zor oluyor.
Aşık kazım derki gözüm doluyor.
Köye gidem desem engel koymuyor.
Gel gardaş gelde gidek sılaya.

ÂŞIK KAZIM YILMAZ.

KİMSESİZİM

Melhem bulunmaz yarama.
Kimsesizim bu dünyada.
Hasretim ana babaya.
Kimsesizim bu dünyada.

Gelen vurdu giden vurdu.
Vatan bana elin yurdu.
Sevdiklerim toprak oldu.
Kimsesizim bu dünyada.

Anam yok derdimi yanam.
Babam yok yanında kalam.
Gardaşım yok halım soran.
Kimsesizim bu dünyada.

Derdi büyük aşık kazım.
Kışa döndü baharım yazım.
Kimsem yok yapa yalnızım.
Kimsesizim bu dünyada.

ÂŞIK KAZIM YILMAZ.

BEDDUA

Bu hale gelmemin sebebi sensin.
Ellerin koynunda kala sevdiğim.
Bana gelen dertler sanada gelsin.
Muradın gözünde kala sevdiğim.

Ne hallere düştüm gelki göresin.
Bana ettiklerini birgün çekesin.
Akan gözyaşını kimse silmesin.
Gözlerine kanlar dola sevdiğim.

Elimden gelmiyor seni unutmak.
Hiç kolay olmadı senden ayrılmak.
Söylediğim söze yoktur darılmak.
Senin yarinide eller ala sevdiğim.

Gözlerinden yaşlar eksik olmasın.
Aşık kazım gibi sende yanasın.
Tutam tuyam saçlarını yolasın.
Dünya sana zindan ola sevdiğim.

ÂŞIK KAZIM YILMAZ.

KÖYÜM

Dağlarına kurban olurum,
Yollarına baka kalırım
İnsanlarına hayranım,
Benim güzel Serinyaylam.

Çıksam Bozdede’nin başına,
Şöyle baksam düz ovaya,
Çocuklar güle oynaya,
Benim güzel Serinyaylam.

Nice aşklar barındırırsın,
Dertlilerin dermanısın,
Yokluğuna gönül nasıl dayansın,
Benim güzel Serinyaylam.

ALİ YANGIN

KİMSESİZ

Yayladır köyümüz,
yaşanmaz sensiz,
Beklerim yolların,
Kimsiz kimsesiz,

Çeşmeleri susuz,
İnsanları mutsuz.
Yaşanır mı umutsuz,
Kimsiz kimsesiz.

Yetmiyor suları,
Serindir yaz ayı.
Hiç gelmez baharı,
Kimsiz kimsesiz.

ALİ YANGIN

KAYNAKÇA

AKSÜT Hamza, *Anadolu Aleviliğinin Sosyal ve Coğrafi kökenleri.*

KORKMAZ Zafer, *Sivas İli Helenistik-Roma Seramiği Işığı Altında Yerleşim Şeması*, Ankara 2003.

Faruk Sümer, *Oğuzlar(Türkmenler)tarihleri-boy teşkilatı-destanları*, İstanbul 1980.

Dipnotlarda ismi geçen ve birebir görüştüğüm köylülerim, kendi gözlemlerim ve deneyimlerim.

FOTOĞRAFLAR

26/04/2007

